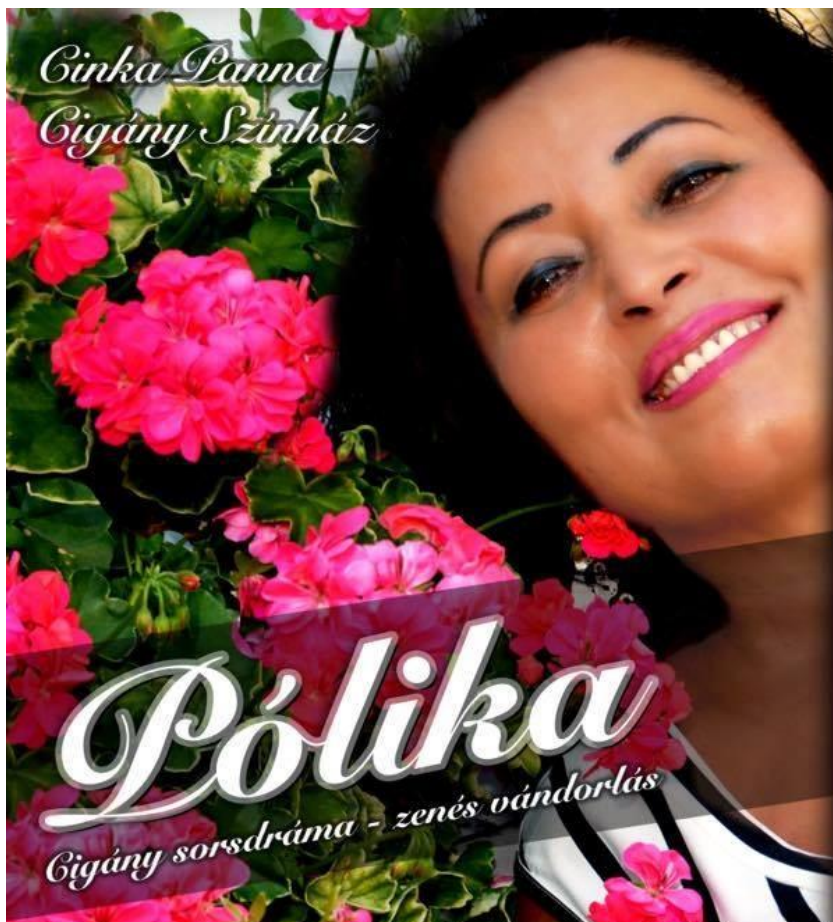

Pólika

írta: [S. Kállai Szilvia](#)

Egy szeretetotthonban halt meg. Egyedül. Azt sem tudták, hogy kicsoda, mert a férjzett nevén mutatkozott be, és úgy regisztrálták. Nem járt ki a szobájából, mert nem bírt azonosulni a panaszkodó öregekkel. Ő még mindig úgy érezte, hogy fiatal, és ebből nem engedett. Képzete megjelenítette szeretett közönségét és a zenekarát megtestesítő három cigányt, és énekelt a szobájában nap, mint nap. A szeretetotthon lakói csak annyit vettek észre az egészről, hogy a szomszéd szobában már megint kornyikál az a nő.

Az a nő Kovács Apollónia, a Kossuth díjas előadóművész, Pólika volt.

*Cinka Panna
Cigány Színház*

“Nem megyek a többiek közé, olyan unalmasak... megöregedtek. Állandóan nyögnek, krákognak és fáznak. Vénséges-vén matuzsálemek a kortársaim... én meg még nyolcvanévesen is fiatal maradtam.

Az ápolóim folyton ki akarnak rángatni közéjük – „Az ember közösségi lény. Az ember közösségben él, Mama!” – „Az ember az igen” – „de én cigány vagyok, és a cigány az valami jobb, nagyobb és szebb dolog, mint az ember.” Na, erre békén hagynak.”

Kovács Apollónia - a magyar és cigánydal koronázatlan királynője emlékére

Pólika **Zenészek**
Jónás Judit **Rusz Márk Milán**
 Suki István
 Györgyev Bránimír

Látványterv: Prágai Tibor
Konzultáns és társrendező: Jónás Judit
Hangzásterv: Szabó Bogdán
Rendező asszisztens: Kabódi Szilvia
Írta és rendezte: Rusz Márk Milán

Pólika
Cigány sorsdráma - zenés vándorlás

AZ NKAI ÉS A NEMZETI ERŐFORRÁSOK
MINISZTERIUMA TÁMOGATÁSÁVAL

A színpadon egy ágy, egy asztal és egy szék. Ennyi várt, amikor beléptünk és elfoglaltuk a helyünket a Magyarországi Szerb Színházban. Akkor még nem tudtam, hogy miben lesz részem. A kicsiny színház tele volt, talán ha 4-5 szék várta hiába vendégeit. Aztán bejött valaki, aki be volt bugyolálva kendővel és köpennyel, majd lefeküdt az ágyra, ahonnan pár pillanat múlva le is esett. Jajongva, nyöszörgősen ült fel az asszonnyá változott álmából ébredt szeretetotthon lakó, és Jónás Judit főszereplésével elkezdődött a varázslat.

Az egyfelvonásos darab igencsak próbára tette, megdolgozta az érzéseimet. Be kell, hogy valljam, könnyeim időnként megállíthatatlanok voltak, de a keserűdes mosolyok mellett helyet kaphatott a nevetés is. Zsiga, Sárközi és Rumungró kísérték Pólikát majd újra mozdulatlanságba burkolózva várták, hogy Jónás Judit hangján megelevenedjen Kovács Apollónia élete, amely összekeveredett a magyarországi cigányság történetével. Az Erdélyben született cigány leány életét Rusz Milán illesztette bele a huszadik századi Magyarország, és a világ eseményeibe.

Így kerülhetett sor a kislány, az ő szüleiből és nagymamájából álló négy tagú családjuk – a településen élő többi cigánnyal egyetemben – deportálására. A gyerekek szüleiktől való elszakítása után, így kaphatott Pólika is szurit a mérgesen beszélő doktor bácsitól, és maradhatott egyedül az augusztus 2-án este történt auswitzi mézszárlás után. Ezért élhette át pár befogadott, boldog karavános év után, hogy egyenruhások vették körül őket és közölték velük, hogy cigányok márpedig nincsenek, mert most már mindenki elvtárs. Ezért beköltözhetett hét mostoha testvérel együtt egy kétszobás, kiutalt lakásba, ahonnan nevelőszüleik „eltűnése” után, kerülhetett árvaházba, majd egy véletlen folytán énekelhetett a pártfőtitkárnak. A Párt vezére így vastappsal jutalmazhatta az előadást, és az ő döntése után válhatott énekes-dolgozóvá a fiatal lány, aki még aznap este bekerült a konzervatóriumba. Azt, hogy ő cigány, itt kezdte „újra” tapasztalni, és egyedülléte csak férje mellett szűnt meg. Gyermekek nem születtek, pedig Pólika „akár 17-et is szült volna” neki. Igaz, akkor nem repkedhetett volna a repülő szárnyain az öt kontinensen keresztül-kasult, az akkorra már világsztárrá vált Kovács Apollónia. Sikereit számtalan megjelent és elkelt lemeze is bizonyítja. Férje halála után, elkezdtek elmaradni az ismerősök, és Pólika egyszer csak egy szeretetotthonban találta magát.

Jónás Judit azon az estén is bebizonyította, hogy a Domján Edit díjat és a Magyar Arany Érdemkeresztet nem hiába kapta. Figyelmem egy pillanatra sem lankadt, nem engedte, hogy más gondolatok uraljanak, míg a darab végét nem ért. Amikor csak tudtam én is énekeltem, mint ahogyan a közönségből szinte mindenki. Vastaps, brávók, hujjogások és megint csak vastaps volt a jutalma (Pólika) Jónás Juditnak és a három cigánynak: (Rumungro) a Magyar Érdemrend Lovagkeresztjével díjazott Rusz Milánnak, (Sárközi) Gyorgyev Branimirnak és (Zsiga) Suki Istvánnak. Pólika, 4 éve hagyott el minket, hogy eleget tegyen zenekara kérésének, hogy csatlakozhasson az emlékek birodalmához.

A Magyarországi Szerb Színház és a Cinka Panna Cigányszínház koprodukciójában készült darabnak hamarosan, a sikerre való tekintettel újabb bemutatója lesz, melynek részleteit közöljük itt a szonyegalol.blog.hu-n.

Az október 27-ei Szőnyeg alólban pedig tartsatok velük, ahol Jónás Judit és Rusz Milán lesznek a vendégeink, az előadáson készített bejátszókkal, csodálatos dalokkal, és kulisszatitkokkal várunk titeket reggel 10 órától a Tilos rádióban!

Írta: S. Kállai Szilvia